

KARIN ALVTEGEN

İHANET

♥
CAN

ROMAN

İSVEÇÇE ASLINDAN ÇEVİREN
DENİZ CANEFE

Karin Alvtegen
İHANET

Can Yayınları: 1745
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 698

Svek, Karin Alvtegen

© Karin Alvtegen, 2003

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı ve Salomonsson Agency işbirliğiyle alınmıştır.

1. basım: Haziran 2008

Yayına Hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi

Kapak Düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Serap Bertay

Düzelti: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset

İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası

ISBN 978-975-07-0953-1

Çağdaş Avrupalı Kadın Yazarlar / *Contemporary European Women Authors*

Avrupa Birliği Kültür Programı'nın (2007-2013) desteğiyle yayınlanmıştır.

Published with the support of the Culture Programme (2007-2013) of the European Union.

Bu proje Avrupa Komisyonu'nun mali desteğiyle yürütülmektedir. Yayında yansıtılan görüşler sadece yazara aittir. Komisyon bu görüşlerden ve kitapta yer alan bilgilerin herhangi bir kullanımından sorumlu tutulamaz.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Karin Alvtegen
İHANET

ROMAN

İsveççe aslından çeviren
DENİZ CANEFE

CAN YAYINLARI

**KARIN ALVTEGEN'İN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTABI**

YİTİRİLEN / *roman*

Karin Anna Alvtegen, 8 Haziran 1965'te, İsveç'in Huskvarna şehrinde doğdu. 1998 yılında *Suç* adlı romanıyla yazın dünyasına giren Alvtegen, Can Yayınları tarafından yayınlanan ikinci romanı *Yitirilen* ile 2000 yılında İskandinav ülkelerinin en önemli polisiye roman ödülü olan Sırça Anahtar Ödülü'nü aldı. *İhanet* adlı yapıtı da 2004'te En İyi İskandinav Polisiye Romanı Ödülü'ne aday gösterildi. "İskandinavya'nın suç romanları kraliçesi" diye anılan Alvtegen, İsveç'in dünyaca ünlü çocuk edebiyatı yazarı Astrid Lindgren'in de yeğenidir. *Utancı* adındaki romanı da çoksatanlar listelerinin başında yer alan Alvtegen, ailesiyle birlikte Stockholm'de yaşıyor ve romanlarının yanı sıra senaryolar yazıyor.

Deniz Canefe, 1956 yılında Ankara'da doğdu. Yükseköğrenimini Hacettepe Tıp Fakültesi'nde, Oslo Üniversitesi Tıp ve Felsefe bölümlerinde tamamladı. Norveç'te on üç yıl tıp doktorluğu yaptıktan sonra, 1991 yılında İstanbul'a dönerek Norveççe, İngilizce ve Eski Yunan dillerinden çeviriler yapmaya başladı. İlk yıllarda ağırlığını felsefî metinlerin oluşturduğu çevirileri zamanla klasik ve çağdaş Batı edebiyatına yöneldi ve bu alanda pek çok yapıtı dilimize kazandırdı.

*Micke'ye
sevginle ve bilgeliđinle
sonunda her isteğini
gerçekleştirmeyi başardığın için*

Sevgi sabırlı ve iyidir.
Sevgi inatçı değildir, kendini beğenmiş ve
kibirli değildir.
Dışlayıcı değildir, bencil değildir, taşkın değildir,
hiç kimsenin kötülüğünü istemez.
Haksızlığa sevinmez, gerçeği sever.
Herkesin içinde vardır, herkes ona inanır,
herkes onu umar, herkes onu aktarır.

Ceza ya da ödöl diye bir Şey yoktur,
yalnızca sonuçlar vardır.

“Bilmiyorum.”

Tek sözcük.

Kendi başına ya da başka bir bağlamda bütünüyle zararsız bir sözcük. En küçük bir ağırlığı yok. Yalnızca emin olmadığını, bu yüzden de yanıt vermemeyi seçtiğini belirten bir söz.

Bilmiyorum.

Tek sözcük.

Kadının az önce sorduğu soruya verilmiş bir yanıt olarak onun bütün varlığını tehdit ediyordu. Oturma odasının yeni cilalanmış parke zemininde aniden bir uçurum açılmıştı.

Aslında kadın bir soru sormamıştı, söyledikleri yalnızca erkeğe ne kadar huzursuz olduğunu anlatmak için söylenmiş sözlerdi. Eğer en akla gelmeyecek şeyi sorarsa bunun ardından her şey daha iyiye gider diye düşünmüştü. Ortaklaşa bir dönüm noktası. Son yıl bitmez tükenmez kavgalarla geçmişti; kadının sorusu güçlü taraf olmaya artık daha fazla dayanamayacağını, bütün yükü kendi başına taşımayı sürdüremeyeceğini anlatmanın bir yolu-
du.

Erkek yanlış yanıt vermişti.

Kadının asla seçenekler arasında görmediği o sözcüğü kullanmıştı.

“Yani gelecekteki birlikteliğimizi gerçekten sorguladığını mı söylemek istiyorsun?”

Bilmiyorum.

Ardından gelebilecek hiçbir soru yoktu; erkeğin yanıtı kadının şimdiye dek öğrendiği bütün sözcükleri bir

anda silip atmıştı. Beyni tam bir dönüş yapmak, şimdiye dek kuşkusuzca inandığı her şeyi yeniden değerlendirmek zorundaydı artık.

İkisinin ortak bir geleceklerinin olmayabileceği düşüncesinin kadının inanç sisteminde yeri yoktu.

Axel, ev, ileride birlikte büyükanne ve büyükbaba olmaları.

Kadın bu anı aşabilmelerini sağlayacak sözleri nereden bulabilecekti?

Erkek kanepede ses çıkarmadan oturuyordu, gözlerini televizyondaki Amerikan komedi dizisine dikmişti, parmakları uzaktan kumandayla oynuyordu. Kadın odaya girdiğinden beri ona bir kez bile bakmamıştı, hatta kadının sorusuna yanıt verirken bile. Aralarındaki uzaklık öylesine büyüktü ki belki de erkek başka bir şey söylese kadın duymayabilirdi bile.

Ama duydu. Açık ve seçik bir şekilde duydu.

“Eve gelirken süt aldın mı?”

Erkek bu kez de kadına bakmamıştı. Yalnızca eve gelirken yolda süt alıp almadığını merak ediyordu.

Göğsünde bir ağırlık. Ve ardından yeterince zamanı olmadığını hissettiği zamanlar sol koluna saplanan sızı.

“Şu televizyonu kapatamaz mısınız?”

Erkek televizyon kumandasına baktı, kanalı değiştirdi. Trafik haberleri.

Kadın birden kanepede oturanın bir yabancı olduğunun farkına vardı.

Adam tanıdık görünüyordu ama kadın onu tanımıyordu. Oğlunun babası olan ve bir zamanlar, on bir yılı aşkın bir süre önce ölüm onları ayırana kadar, iyi ve kötü günde birlikte olacağına Tanrı’ya söz verdiği erkeği andırıyordu. Geçen yıl birlikte o kanepenin parasını ödedikleri erkeği.

Bu onların ve Axel’in geleceğiydi, oysa erkek trafik haberlerini kapatıp kadına bakacak kadar bile saygı göstermiyordu buna.

Kadın şimdi kendini kötü hissediyordu, yeniden

soluk almaya başlayabilmesi için sorması gereken sorudan dolayı duyduğu korku onu hasta ediyordu.

Yutkundu. Öğrenmeye nasıl cesaret edecekti?

“Başka biri mi çıktı karşına?”

Sonunda erkek kadına baktı. Bakışları suçlama doluydu ama en azından kadına bakıyordu.

“Hayır.”

Kadın gözlerini yumdu. En azından başka bir kadın yoktu. Erkeğin rahatlatıcı yanıtıyla kendini toparlamaya çabaladı umutsuzca. Bütün bunlar öylesine akıl almaz şeylerdi ki. Oda tıpkı eskisi gibi görünüyordu ama her şey birden farklılaşmıştı. Noel’de çekip çerçevelediği fotoğrafa baktı. Noel Baba kukuletalı Henrik ve rengârenk yeni yıl hediyeleri yığınının ortasında heyecanlı bir Axel. Bütün aile kadının çocukluğunun geçtiği evde toplanmıştı. Daha üç ay önce.

“Ne kadar zamandır böyle hissediyorsun?”

Erkek yeniden televizyona bakmaya başlamıştı.

“Bilmiyorum.”

“Yani yaklaşık bir şeyler söyleyebilirsin. İki haftadır mı, iki yıldır mı?”

Erkeğin yanıt vermesi çok ama çok uzun sürdü.

“Yaklaşık bir yıldır sanırım.”

Bir yıl. Bir yıldır ortak geleceklerini sorgulayarak dolaşıp duruyordu demek. Tek bir söz etmeksizin.

Geçen yaz tatil için İtalya’ya gittiklerinde. Arkadaşlarıyla birlikte oldukları bütün o yemek davetlerinde. Bir iş gezisi için Londra’ya giden kadına eşlik ettiğinde ve orada seviştiklerinde. Bütün bu süre boyunca kadınla birlikte yaşamayı sürdürmek isteyip istemediğine kafa yoruyordu yani.

Kadın yeniden fotoğrafa baktı. Fotoğraf makinesinin merceğinden kendisinininkilere bakarken gülümseyen gözlerle. Bundan böyle seni ister miyim, hâlâ seninle birlikte yaşamak ister miyim, bilmiyorum.

Niye hiçbir şey söylememişti?

“Ama neden? Peki bu sorunu nasıl çözebileceğimizi

düşünüyordun?”

Erkek hafifçe omuz silkip içini çekti.

“Artık birlikteyken eğlenmiyoruz.”

Kadın dönüp yatak odasına doğru yürüdü, daha fazlasına dayanamayacaktı.

Sırtını yatak odasının kapalı kapısına dayayıp durdu. Axel’in sakin, güvenli solukları. Her zaman ortalarında, ikisini bağlayan bir bağ gibi, geceler boyu. Sonsuza dek birbirlerine ait olduklarının, bağlılıklarının bir güvencesi.

Anne, baba, çocuk.

Başka hiçbir alternatif yok.

Artık birlikteyken eğlenmiyoruz.

Dışarıda, kanepenin üzerinde, kadının bütün yaşamı kendi ellerinde oturuyordu. Hangi kanalı seçecekti? Biraz önce yaşamı üzerindeki kontrolü onun elinden almıştı; kadının ne istediğinin hiçbir önemi yoktu, her şey ona bağlıydı.

Kadın soyunmadan örtülerin altına girdi, küçük vücudun yanına uzandı, içindeki endişenin giderek büyüdüğünü hissetti.

Bu durumu nasıl çözecekti?

Ve sonra uyuşturucu bir bitkinlik. Her zaman sorumluluğu üzerine alan, işleri yoluna koyan, her şeyi harekete geçiren ve yapılması gerekenin yapılmasını sağlayan olmaktan tükenmişti artık. İlişkilerinin daha en başında ikisi de kendi rollerini üstlenmişlerdi. O zamanlar bazen buna güler, aralarındaki farklar üzerine şakalaşırlardı. Yıllar içerisinde tekerlek izleri o kadar derinleşti ki yön değiştirmek olanaksızlaştı; artık doğrulup kenardan bakmak bile zorlaşmıştı. Kadın ilkin yapılması gerekenleri yapıyor, gerçekten yapmak istediklerini ancak daha sonra zamanı kalırsa yapabiliyordu. Erkek de tam tersini. Ve erkek yapmak istediği şeyleri yapmayı bitirdiğinde yapılması gereken her neyse çoktan yapılmış oluyordu. Kadın ona gıpta ediyordu. Kendisi de böyle davranmayı çok isterdi. Ama o zaman her şey çökerdi. Kadının tek hissettiği şey bir kerecik olsun direksiyonun başına erkeğin

geçmesi için duyduğu tanımlanamaz özlemde. Dinlenebil-
sin diye birazcık oturmasına izin vermesi için. Kısa bir
süre de olsa ona yaslanmasına izin verilmesi için.

Bunun yerine erkek, parasını daha yeni ödedikleri
kanepede oturmuş trafik haberlerini izliyor, artık onunla
birlikteyken eğlenmediği için ortak geleceklerini sorgulu-
yordu. Sanki kadın birlikteliklerinden dolayı neşeyle
dolup taşıyormuş gibi. Ama en azından kadın uğraşıyor-
du, birlikte bir çocukları vardı, lanet olsun.

Durum buraya nasıl gelmişti? Hangi anda bu noktaya
ulaşmıştı? Neler hissettiğini kadına niye anlatmamıştı?
Bir zamanlar birlikte güzel zaman geçirirlerdi, vazgeç-
mezlerse her şeyin yine eskisi gibi olabileceğini görmesini
sağlaması gerekiyordu.

Ama bunun altından nasıl kalkacaktı?

Televizyonun sesi kesildi. Kadın yatak odasına doğru
yaklaşan ayak seslerini beklenti içinde dinledi. Ama sonra
ayak sesleri hiç yavaşlamadan çalışma odasına doğru
devam edince hayal kırıklığı geldi.

Kadının istediği tek bir şey vardı.

Yalnızca tek bir şey.

Erkeğin odaya girmesi, ona sarılması, her şeyin nor-
male döneceğini söylemesi. Bunu birlikte aşacaklarını,
bütün bu yıllar boyunca kurmayı başardıkları bunca şeyin
uğruna savaşmaya değer olduğunu. Kaygılanmasına
gerek olmadığını.

Erkek gelmedi hiç.

Kadının odaya girdiğini anında anladı. Son aylarda evde peşinden ayrılmıyor, bir konuşma başlatmaya çalışıyordu, ama adam bir şekilde her seferinde bundan kaçınmayı başarabiliyordu. Yalnızca sessizliği sürdürmek, gündelik kargaşanın içine gizlenmek, uçuruma giden adımları atmaktan kaçınmak ne kadar da kolay olurdu.

Ama şimdi çok geçti. Şimdi kadın orada durmuş, çalışma odasındaki sığınağına giden yolu kesmişti, bu kez erkeğin hiç şansı yoktu.

Ona gerçeği söylemeyi nasıl başarabilirdi? Bunlardan söz etmek için hangi sözcükleri kullanmaya cesaret edebilirdi? Ve sonra o felç edici korku. Bildiği şeyin korkusu, bunun ne anlama geleceğinden duyduğu korku, kadının vereceği tepkiden duyduğu korku. Yürek atışlarını kadının duyup duymadığını, içinde gizlenenleri ele vermeye zorlanmaktan kaçınmak için nasıl çırpındığını duyup duymadığını merak ediyordu.

Ve sonra kartopunu yuvarlanmaya bırakan sorusu geldi kadının.

“Yani gelecekteki birlikteliğimizi gerçekten sorguladığını mı söylemek istiyorsun?”

Evet! Evet! Evet!

“Bilmiyorum.”

Bu korkudan nefret ediyordu, bu korkuyu doğurmanın kadın olmasından nefret ediyordu. Kadına bakamıyordu bile. Birden kadının ondan öğrendiğini fark edip şaşırdı. İğreniyordu, çünkü kendisi son yıllarda giderek umutsuzluk batağının derinlerine batarken kadın onun yanında kaya gibi duruyordu. Her şeyin normal akışında gitmesini

sağlıyordu, sanki kendisinin artık neredeyse hiçbir şeye katılmaz olmasının en küçük bir önemi yokmuş gibi. Yine de kadının başardığı tek şey ona kendini çaresiz bir küçük oğlan gibi hissettirmek olmuştu.

Her zaman çok hızlı. Daha o neyin yapılması gerektiğini bile anlayamadan her şey yapılıp bitirilmiş oluyordu. Her zaman, her türlü sorunu, hatta kendisini hiç ilgilendirmeyenleri bile daha o düşünmek için zaman bulamadan çözmeye hazırdı. Sabırsız bir buharlı lokomotif gibi ileri atılıyor, her şeyi yoluna koymaya çalışıyordu. Ama her şeyi düzeltmenin olanağı *yoktu*. Kendini ne kadar uzaklaşmış hissettiğini göstermeye uğraştıkça o bunun hiç fark edilmemesine gayret ediyordu. Ve her geçen gün kendi yaptıklarının gerçekten de önemsiz olduğunun daha çok bilincine varıyordu. Artık kadının ona ihtiyacı yoktu.

Belki de hiçbir zaman olmamıştı.

Yalnızca yolculuk için lokomotifin arkasına takılmış bir vagondu.

Kadın bir an bile onun gerçekte ne hissettiğini anlamamıştı. Can sıkıntısı ve her şeyin önceden bilinebilir oluşu onu yavaş, ama kesin bir şekilde boğmaya başlamıştı. Yaşamının yarısı geçip gitmişti ve gerisinin de neye benzeyeceği belliydi. Asla bundan daha ötesi olmayacaktı. Yapmak istediği her şeyi daha fazla ertelemesinin olanaksız olduğu an gelip çatmıştı. Bir gün yapmayı planladığı her şey. Evet, o bir gün gelmişti şimdi. Söz dinler bir şekilde bir yana ittiği bütün düşler ve beklentiler seslerini yükseltmeye başlamış, ona ne yapacaklarını giderek daha çok dayatır olmuşlardı. Onları terk mi edecekti, yoksa kalmalarını mı istiyordu ve eğer bunu istiyorsa niye istiyordu? Aralarından tek bir tanesini bile yerine getirmeye niyeti yoksa niçin kalacaklardı ki?

Annesiyle babasını düşündü. Katrineholm'de, bütün borcu ödenmiş evlerinde oturuyorlardı. Her şey tamamlanmış ve yerleşmişti. Akşamlar boyu, kullanılmaktan aşınmış televizyon koltuklarında yan yana. Bütün sohbet-

ler çoktan bitmişti. Bütün ilgi, bütün beklenti, bütün saygı yıllar önce besin yetersizliğinden ağır ağır ama kesin adımlarla doğal bir ölüme sürüklenmişti. Geriye kalan tek şey ellerinden kaçan her şey için, artık yitirmiş oldukları her şey için karşılıklı bir suçlamaydı. Birbirlerine daha fazlasını verememiş oldukları için, yıllar önce bile artık çok geç olduğu için. Koltuklarından yirmi metre ileride tren rayları vardı; yıllar boyunca her saat onları oradan uzaklaştırabilecek trenler geçmişti. Artık kendi trenlerinin çok zaman önce kaçtığını kabullenmişlerdi, ama başka trenler gürültüler çıkararak, her zaman pırıl pırıl olan oturma odası camlarını sarsarak hızla geçip gidiyorlardı. Babasının araba satışlarından kazandığı paranın bunu rahatça karşılayabilecek olmasına karşın asla bir yazlık kulübe de satın almamışlardı. Asla bir yolculuğa çıkmamışlardı. Sanki yalnızca fiziksel yer değiştirme bile yaşamlarına bir tehdit oluşturabilirmiş gibi. Yerlerinden kalkıp arabayla yüz kilometre ilerideki Stockholm'e gitmeyi başarabilmelerinin üzerinden çok zaman geçmişti. Axel'in altıncı yaş gününe bile gelmemişlerdi, yalnızca altını imzalayıp içine katlanmış bir yüz kron koydukları gecikmiş bir doğum günü kartı göndermişlerdi. Aile buluşmalarına katılmak yerine evlerinde oturuyor, Eva'nın akademik derecelere sahip varlıklı ailesinin ve onların entelektüel dostlarının yarattığı aşağılık duygularına gömülüyorlardı. Kendi yaşamlarının tutsağı olmuş, dünyaya küsmüş, tükenmiş bir şekilde oldukları gibi kalıyorlardı.

Sanki yalnız kalmaktan duydukları dehşet yüzünden ikisi de birbirlerini sonsuza kadar tutsak almışlardı.

Gözünün ucuyla karısının oturma odasında hareketsiz durduğunu gördü. Televizyonun sesi sanki kendi yürek atışlarıyla eşzamanlı bir nabız gibi ara ara yükseliyordu.

Biraz zaman kazanmaya, eski alışkanlıklarından hâlâ geriye kalan bir şeye tutunmaya çok fazla ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

“Eve gelirken süt aldın mı?”

Karısı yanıt vermedi. Korkudan şakakları zonkluyordu. Niçin çenesini kapatmamıştı ki?

“Şu televizyonu kapatamaz mısın?”

İşaretparmağı hiç düşünmeden uzandı, ama yanlış düğmeye bastı. Bir anlık bir duraksamadan sonra sürüngen beyni bir daha denememeye karar verdi. Birden söz dinlememe duygusu korkuyu bir yana itmişti. Kontrolü elinde tutan o değil miydi?

“Başka biri mi çıktı karşına?”

“Hayır.”

Dudakları bu yanıtı kendi kendilerine vermişlerdi. Tıpkı uçurumun kenarından boşluğa doğru uzanan bir kaya gibiydi. Orada ne yapacaktı? Yarısı bir yanda, yarısı ötekinde, daracık bir yerde duruyordu.

“Ne kadar zamandır böyle hissediyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Yani yaklaşık bir şeyler söyleyebilirsin. İki haftadır mı, iki yıldır mı?”

Hatırlayabildiğim bütün süre boyuncaymış gibi geliyor bana.

“Yaklaşık bir yıldır sanırım.”

Açıklamaya nasıl cesaret edebilirdi? Bu sözcükleri ağzına alacak cesareti nereden bulabilirdi? Son yedi aydır her iki günde bir başka bir yerde olduğunu karısına söylediği takdirde ne olurdu?

Onunla birlikteydi.

Bütünüyle beklenmedik bir şekilde fırtına gibi kalbine girmiş, sabahları yataktan kalkması için ona bir neden sağlamış olan kadın. İsteğini ve iradesini ona geri veren kadın. İçindeki, çok uzun zaman önce kapatıp kilitletiği bütün kapıları açan, var olduklarını bile bilmediği odaların anahtarlarını bulan kadın. Onu gerçekte olduğu gibi gören, yeniden gülmeyi isteten, yaşamayı isteten kadın. Ona kendini istenebilir, zeki ve enerjik hissettiren kadın.

Sevmeye değer.

“Ama neden? Peki bu sorunu nasıl çözebileceğimizi düşünüyordun?”

Bilmiyordu, yalan söylemesi bile gerekmiyordu. Yatak odasında altı yaşındaki oğlu yatıyordu. Gerçekten yapmak istediği şeyi yaparsa onun gözlerine bir daha nasıl bakabilirdi?

Evinde kalıp bulduğu o inanılmaz büyük sevgiye hayır derse kendi gözlerine bir daha nasıl bakabilirdi?

Bir an içini bir nefret kapladı. Oturma odasında ondan birkaç metre uzakta duran o kadın olmasaydı, o zaman...

Tek istediği şey yeniden yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hissedebilmektir.

“Artık birlikteyken eğlenmiyoruz.”

Bu sözlerin kulağa ne kadar aptalca geldiğini duyabiliyordu. Bu ne boktan bir durumdu. Hep kendini aşağılık hissetmesine neden oluyordu karısı.

Kadının bakışlarını fiziksel bir suçlama gibi üzerinde hissediyordu. Kımıldayamıyordu.

Sonunda karısı bakmayı bırakıp yatak odasına doğru yürümeye başlayınca kadar ona sonsuz gelen bir zaman geçti.

Arkasına yaslandı, gözlerini yumdu.

İstediği tek bir şey vardı.

Yalnızca bir şey.

Şimdi onun burada, yanında olması, sınıksız sarılması ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesi.

Şimdilik kurtulmuştu ama yalnızca geçici olarak.

Şu andan başlayarak evleri bir mayın tarlası olmuştu.

KARIN ALVTEGEN

İHANET

ROMAN

Genç bir anne olan Eva, kocasının gittikçe belirginleşen soğukluğu karşısında evliliğini gözden geçirmek zorunda kalır. Kocasının oğlunun öğretmeniyle aşk yaşadığını öğrenince duyduğu acı ve öfke onu intikama yöneltir...

İsveç'in "gerilim romanları kraliçesi" diye nitelenen **Karin Alvtengen**, çok alışılmış bir öyküden yola çıktığı *İhanet* adlı romanında, bilinen kalıpları yerle bir ederek okuru şaşkınlık içinde bırakıyor. Aldatılmanın acısını tüm psikolojik boyutlarıyla gözler önüne sererek, yıkıcılığımızın nasıl denetlenemez sonuçlara yol açabileceğini gösteriyor. Yazarın büyük duygusal baskılar altındaki insanların ruh yapısını derinliğine yansıtmadaki ustalığı, *İhanet*'i sıradan bir polisiye olmaktan çıkarıp usta işi bir gerilim romanına dönüştürüyor.

2004 yılında İsveç Akademisi'nce verilen En İyi Polisiye Roman Ödülü'ne aday gösterilen *İhanet*'i, özellikle Patricia Highsmith hayranları çok sevecekler.

KAPAK RESMİ: ARMAN ZHENİKEYEV

ISBN 978-975-07-0953-1

9 789750 709531

<http://www.canyayinlari.com>